omma Pajonettidega nenda wasto et üks hulk neist lange, ja teised taggane ma hakkasid, ja pärrast aeti neid takka, liina rohho aedadest sadik. Linnast tulli neile kül jälle üks hea hulk appi, ja tahtsid ueste peäle hakkata: Agga siis läkitati meie rahwale weel üks teine Kinral appi, ja taplus sai suremaks. Pärrast juhtus et meie tükkide laskmisse läbbi linnas tuld tahti sai, se läbbi tulli nende söddiatte peäle suur hirm ja jooksid ruttuste linna taggasi. Nenda jäi ta woimus meie kätte, ja Turkidest olli liggi kahhekssa sadda mahha röhhutud, agga meilt ei ennam kui kümme ainust, ja hawatud kuus peäle kuetkümmend, kenne seas üks wenne Owerst olli, Talisin nimmi. Wadage sedda wisi käisid meie asjad seäl wägga hästi. Turkidel ei olnud ennata ön ühtegi, keikis paikus, kus nemmad ka middagit ettewötsid ja kül mehhe

wisil taplesid, sai neid ommeti ärrawoitud ja laiale aetud. Agga ön ja woimus olli ikka meie poles. Turkid ei joudnud ennam meie wasto seista. Se pärrast takkasid nemmad arraks minnema ja hulgaliste ärrajooksma, ja need kes üksekord ollid ärrawoitud ja pöggenema läinud, ei tulnud mitte jälle tahhingisse, waid läksid omma teed koio pole. Sedda wisi tulli Turkide üllema Kinralile ehk suur-Witsirile öige kitsas kätte, et ta ennam ei teädnud, mis ta piddi teagema. Ja se olli weel keigesurem hädda, et temmal ennam mona ei olnud, ja keik kes temma jure tahtsid tulla, piddid essite Kinrali Kamentskoi leris möda minnema, ja seält ei peäsnud üteski. Waat, se pärrast wöttis temma nou, meie wäe üllema Kinrali jure läkitada ja temmalt rahho palluda. Agga se ei usknud ennam temma sanna,

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1775, lk. 25